

Arrest

nr. 246 035 van 11 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GYSELEN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GYSELEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 21 januari 2019.

1.2. Op 26 juni 2019 worden verzoekers gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 28 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. P. M. E. E. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, E. E. P. M., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in La Libertad, El Salvador, op 16 januari 1976. Tot het vijfde jaar ging u naar school en toen u ongeveer 12 jaar oud was stopte u daarmee. Vanaf die datum werkte u op gelegenhedenbasis. Op 19 juli 1998 bent u getrouwd met S. V. C. D. P. (CGVS nr.X en O.V. nr. X). Na uw huwelijk begon u te werken als bouwvakker. Jullie kregen twee dochters, E. A. P. C. (CGVS nr.X en O.V. nr. X) in 1999 en G. M. in 2002. Het jaar daarop, in 2003, reisde u naar de Verenigde Staten. Daar werkte u in hotels en in de bouwsector. U verbleef er echter illegaal en op 23 december 2011 werd u gedeporteerd naar El Salvador. Samen met uw broer begon u opnieuw te werken in de bouwsector. In 2014 kregen jullie een zoon, H. J. Datzelfde jaar werd uw oom M. M. vermoord door een criminele bende die hem had gedwongen om voor hen rond te rijden. Uw eigen problemen begonnen evenwel pas in 2016 toen u en uw vrouw een etenszaakje hadden opgericht. Vanaf december 2016 eisten leden van de "18"-bende dat jullie renta zouden betalen, een maandelijks afpersing. In het begin was dat 100 dollar, maar stelselmatig werd het verhoogd tot 200 dollar per maand. De bendeleden wilden niet dat u hierover vertelde aan anderen, en u mocht ook geen veiligheidscamera's hangen. Het bleef echter niet bij deze afpersing: de bendeleden kwamen op 01 oktober 2018 bij u thuis omdat ze wilden dat u voor hen reed. U was toen niet thuis maar diezelfde avond keerden ze terug, en moest u hen vervoeren. Daarna gebeurde dit regelmatig met altijd hetzelfde patroon: u moest twee mannen brengen naar Constitucion of Mariona en hen dan afzetten in Tutuni Chapa, waar ze woonden. Tijdens een van deze ritten zeiden de bendeleden dat u uw dochters naar hen moest sturen. U probeerde tijd te winnen door te zeggen dat uw dochters nog naar school gingen en dat u erover zou praten met hen. Tijdens de volgende rit drongen de bendeleden opnieuw aan dat uw dochters bij hun bende zouden komen. Nu jullie dochters betrokken raakten bij de problemen groeide bij jullie de overtuiging dat heel het gezin best zou vertrekken uit El Salvador. Uw vrouw sprak met haar nicht die in België woont, en jullie besloten alvast de auto te verkopen. Een bendelid dat rondhing in jullie wijk, en vaak eten bietste bij jullie, kwam vertellen dat er een lijst bestond van mensen die zouden worden ontvoerd en gedwongen gerekruteerd als ze nog niet vrijwillig bij de bende waren gegaan. Het bendelid in kwestie waarschuwde dat de namen van uw dochters op deze lijst stonden en dat het plan was om tijdens het vuurwerk om het nieuwe jaar in te luiden de mensen op deze lijst te ontvoeren. Het rumoer en de feestelijkheden zouden deze ontvoeringen verdoezelen. Uw dochter zag ook tweemaal dezelfde auto rondrijden aan haar school. De verkoop van de wagen leverde al wat geld op en de nicht van uw vrouw zorgde voor het resterende bedrag. Dit betekende ook dat u niet meer kon rijden voor de bende, wat u toedekte door een smoesje over een noodzakelijke herstelling die aansleepte. Op 29 december 2018 verlieten jullie El Salvador en reisden naar België, waar jullie toekwamen op 30 december 2018. Op 21 januari 2019 dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in.

Na jullie vertrek uit El Salvador heeft uw schoonmoeder jullie woning verhuurd, en bendeleden zijn op dat adres naar jullie komen zoeken. Tevens kwamen jullie te weten dat twee meisjes en een tiental jongens uit de wijk bij de bende zijn gegaan, die nu nog meer aanwezig en actief is daar.

Bij terugkeer vreest u te worden vermoord door de "18"-bende. Uw vrouw verwijst ook naar een vrees dat jullie dochters ontvoerd zouden worden.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort en de paspoorten van uw gezinsleden, uw identiteitskaart en die van uw oudste dochter en een huwelijksakte. Op 26 juli 2019 liet u nog een blanco uittreksel uit het strafregister toevoegen aan het dossier. Op 9 juli 2019 stuurde uw advocaat een mail met bijkomende informatie en foto's betreffende uw werk en dat van uw vrouw, de identiteitskaart van uw vrouw en de verkoop van jullie wagen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uw advocaat heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud wel verklaard dat u lijdt aan concentratiestoornissen en geheugenproblemen (CGVS, p.13), iets waar u zelf geen melding van hebt gemaakt toen er werd gevraagd naar omstandigheden of elementen die uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (DVZ, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden", vraag 1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud hebt u zelf nooit aangehaald dat u met dergelijke problemen worstelt. U hebt geen enkel medisch attest neergelegd dat deze stoornis zou aantonen, en bent hiervoor niet ten rade geweest bij een geneesheer (CGVS, p.13). Ook uw echtgenote antwoordde ontkennend op de vraag of u gezondheidsproblemen hebt (CGVS vrouw, p.11). Uit uw persoonlijk onderhoud blijkt bovendien helemaal niet dat u niet in staat was om de vragen te begrijpen en een antwoord te formuleren. Het CGVS acht het bijgevolg niet aangetoond dat deze problemen u verhinderen om op volwaardige manier deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg werden u vanwege uw mentale toestand geen verdere steunmaatregelen toegekend. Om uw deelname aan het persoonlijk onderhoud te faciliteren werden evenwel enkele pauzes ingelast, en werd u duidelijk te kennen gegeven dat u zelf om bijkomende pauzes kon vragen indien u de behoefte daartoe voelde (CGVS, p.2). Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats bent u er niet in geslaagd om aan te tonen dat u of uw vrouw ooit een eigen zaak hebben uitgebaat. U verklaart geen foto's, facturen of berichten op sociale media te kunnen tonen wegens de bescheiden omvang van de zaak. Nochtans hadden jullie personeel in dienst genomen (CGVS, p.11-12; CGVS vrouw, p.9-10), wat de kleinschaligheid van de onderneming toch relativeert. De enige foto's van het eethuisje dat jullie zouden hebben uitgebaat die u later hebt laten toevoegen aan het dossier overtuigen hoegenaamd niet. Op het merendeel van deze foto's zijn jullie in de weer in de keuken. Enkele van deze foto's staan ook op het Facebookprofiel van uw partner (<https://www.facebook.com/sandrita.campos.33>). In de context van die reeks foto's wordt echter duidelijk dat het hier gaat om een feestje, tijdens hetwelk jullie eten klaarmaakten (zie de aan het administratief dossier toegevoegde foto's). Hieruit kan dus niet zonder meer worden besloten dat er een commerciële activiteit te zien is op de foto's. De andere foto, een selfie van uw gezin aan tafel, is ook niet van dien aard om aan te tonen dat jullie een restaurant uitbaatten. Dit werpt meteen twijfels over de handelsactiviteit die aan de basis zou liggen van jullie problemen: het geld dat jullie moesten afdragen aan de bende was de eerste keer dat u rechtstreeks met hen in contact kwam (CGVS, p.14). Overigens heeft dergelijke afpersing niet te maken met uw persoonlijk profiel, of bij uitbreiding, het profiel van uw familie. Afpersing door straatbendes, hoe laakbaar het ook is, is een wijdverbreid fenomeen in El Salvador en andere Latijns-Amerikaanse landen. Uw echtgenote bevestigt dat ook door te zeggen dat iedereen wel renta betaalt (CGVS vrouw, p.8). Dit is op zich dan ook onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen; het gaat om feiten van gemeenrecht die geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève.

Deze twijfels omtrent de door u beweerde feiten worden verder aangewakkerd door uw tegenstrijdige verklaringen over het ogenblik waarop deze afpersing begon. U verklaarde bij DVZ dat jullie sinds december 2017 werden afgeperst (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert u aanvankelijk dat u in december 2016 geld werd afgetrosgeld (CGVS, p.10). Even later wijzigt u deze verklaring door te zeggen dat de bendeleden in december 2016 druk op u zetten om uw dochters af te geven, niet om afpersgeld te betalen (CGVS, p.13). Het is op dat punt dat uw advocaat plots melding maakt van een geheugenstoornis (CGVS, p.13) die, zoals eerder reeds uiteengezet, op geen manier aangetoond werd. U herhaalt dan dat jullie sinds 2016 een restaurantje hadden en verklaart dat jullie in december 2018 voor het eerst renta moesten betalen (CGVS, p.13). In oktober 2017 zou u voor het eerst gevraagd zijn om de bendeleden rond te voeren en op dat ogenblik betaalden jullie al renta, maar u zegt dan niet zeker te zijn vanaf wanneer u renta moest betalen (CGVS, p.14). Het is pas nadat u een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebt ontvangen dat u per kerende kan aangeven wanneer al deze incidenten hebben plaatsgevonden (zie document 11): jullie openden de zaak in 2016, betaalden renta sinds december 2017, in oktober 2018 moest u voor het

eerst rijden voor de bende en in december 2018 vroeg de bende u om uw dochters naar hen te sturen. Dergelijke post factum verklaringen, waarmee u kennelijk tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden in uw relaas glad te strijken, hebben echter weinig overtuigingskracht. Dit geldt des te meer daar uw opmerking dat de bende in december 2018 zou zijn beginnen eisen dat uw dochters bij hen kwam worden tegengesproken door uw dochter, die verklaart dat uw zus eind november 2018 al niet meer naar school mocht omdat jullie op de hoogte waren van de geplande ontvoering door de bende (CGVS dochter, p.6).

Sinds oktober 2018 zou u dus door de bende zijn ingeschakeld als chauffeur. Zij verlangden van u dat u benedeleden met hun bagage vervoerde. Omdat een oom van u hetzelfde is overkomen kort voor die werd vermoord, werd u bang (CGVS, p.10). Hierbij moet echter al worden opgemerkt dat u niet hebt aangetoond dat het slachtoffer in het filmpje waarnaar u verwijst (CGVS, p.4) daadwerkelijk aan u verwant is. Zelfs indien dit het geval is geeft u zelf aan dat deze persoon problemen had met een andere bende, en niet uw wijk woonde (CGVS, p.4,12). U weet niet precies wanneer de moord plaatsvond, behalve dat het in 2014 was (CGVS, p.4). U hebt nooit gevraagd naar de omstandigheden van zijn dood en hebt daarover ook geen documenten; u verwijst enkel naar een fragment op Youtube dat uw broer per toeval heeft gevonden op internet (CGVS, p.12). Dat u dermate vaag moet blijven over wat uw oom is overkomen, doet reeds de wenkbrauwen fronsen. Bovendien houdt dit incident geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten. U komt trouwens ook niet verder dan blote beweringen als u het hebt over de door u beweerde vervolging door de "18"-bende in El Salvador. Op geen enkel punt hebt u hulp of bescherming van de autoriteiten proberen inroepen (CGVS, p.15; CGVS vrouw, p.12) waardoor u geen enkel document kan neerleggen dat de door u beweerde feiten zou staven. Het is tevens vreemd dat u beweert dit nooit te hebben besproken met uw dochters om hen niet ongerust te maken en dat enkel uw vrouw op de hoogte was tot net voordat jullie de auto verkochten (CGVS, p.15,16). Uw dochter verklaart dan weer dat zij al vanaf de eerste keer op de hoogte was van dit probleem (CGVS dochter, p.3). Ook dit haalt u aan in uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud: u verklaart dit nooit persoonlijk met uw kinderen te hebben besproken maar voegt toe dat uw dochter op de hoogte was en er met haar moeder over gesproken had (zie document 11). Dat u daarvan onwetend leek tijdens het persoonlijk onderhoud is toch merkwaardig. U werd immers gevraagd of uw familieleden wisten dat dit gebeurde, en benadrukte toen dat alleen uw echtgenote ervan wist (CGVS, p.15).

Dat de benedeleden het op uw dochters gemunt hadden is al evenmin aannemelijk. Het is al vreemd dat de bende die uw wijk controleert nooit rechtstreeks contact heeft genomen met uw dochters indien zij hen wilden inlijven (CGVS, p.14,15; CGVS dochter, p.6-7). Dit geldt des te meer daar de benedeleden volgens uw verklaringen voortdurend naar uw huis kwamen en dus wisten waar u woonde. Volgens uw dochter gebeurt het vaak dat bendes jongeren proberen inlijven en dat ze hen meepakken of ontvoeren als ze dat niet vrijwillig doen (CGVS dochter, p.7), waardoor het al helemaal eigenaardig is dat uw dochters nooit in contact kwamen met de benedeleden die hen zo hardnekkig wilden rekruteren. Uw dochter heeft overigens geen enkel idee of zoiets andere mensen in de wijk ooit is overkomen (CGVS dochter, p.8), hoewel verwacht mag worden dat iemand met een gegronde vrees zich informeert over de toestand in zijn of haar onmiddellijke omgeving. U denkt dan weer dat de bende het niet nodig vond om met uw dochters te gaan spreken omdat het makkelijker was voor hen om het aan u te vragen (CGVS, p.18-19). Dat betekent evenwel niet dat het voor de benedeleden moeilijk zou zijn om een gesprek aan te knopen met uw dochters. U werpt op dat deze benedeleden een vertrouwensband hadden met u, wat ook de reden zou zijn dat iemand van de bende zelf u uiteindelijk waarschuwde voor de lijst (CGVS, p.18-19). Het is evenwel weinig waarschijnlijk dat een lid van de criminele bende die u zegt te vrezen doelbewust en weloverwogen zijn eigen leven op het spel zou zetten door het bestaan te verraden van deze lijst die de namen van uw dochters bevatte. U bevestigt nochtans dat zo iemand riskeert zonder pardon door de bende te worden geëxecuteerd (CGVS, p.19). U schrijft deze wending toe aan het vertrouwen dat de man in kwestie had in uw vrouw omdat uw echtgenote hem kleingeld en eten toeschoof (CGVS, p.19). Volgens uw dochter waren deze transacties evenwel allerminst vrijwillig of vrijblijvend: als een bendelid zoiets vraagt, kan men dat niet weigeren (CGVS dochter, p.8). Dat dit bendelid ervan overtuigd was dat jullie goede en vrome mensen zijn (CGVS, p.11,16; CGVS vrouw, p.8; CGVS dochter, p.7-8) en daarom de criminele bende waartoe hij behoorde verraadde, valt nauwelijks ernstig te nemen. Dat is namelijk een complete omkering van de dynamiek die u schetst van afpersing en uitbuiting door de bende die u zegt te vrezen. U houdt het erop dat de benedeleden worden uitgestuurd maar niet worden betaald en dus zelf hun eten en inkomen moeten bijeenschrapen (CGVS, p.19). Uit uw verklaringen blijkt evenwel duidelijk dat dit bendelid dat niet deed door samen te werken met de lokale bewoners, maar integendeel door hen verder leeg te zuigen.

Uw vrouw beschrijft de beweegredenen van de bende in uw wijk als volgt: "Ik weet dat zij alles doen om geld te verdienen, dat dat het voornaamste is." (CGVS vrouw, p.13). Het kan dus moeilijk worden ingezien waarom een dergelijk bendelid het plots voor u en uw familie zou opnemen met een gedurfde daad van onbaatzuchtigheid.

Ook over wat zich heeft afgespeeld na uw vertrek uit El Salvador maken uw verklaringen geen indruk. De bendeleden zouden na uw vertrek nog bij de burens en de nieuwe huurders in het pand zijn langs geweest om naar u te vragen (CGVS, p.12; CGVS vrouw, p.11; CGVS dochter, p.6). Nochtans heeft uw schoonmoeder die jullie huis verhuurd heeft geen problemen gekend met de bende (CGVS vrouw, p.11). Het mag nochtans redelijkerwijze worden aangenomen dat het de "18"-bende niet zwaar zou vallen om te weten te komen wie de huisbaas is, en daar inlichtingen te gaan halen. Meer in het algemeen verwijst u naar twee andere meisjes uit de wijk die op de lijst stonden, en die uiteindelijk bij de bende zijn terechtgekomen (CGVS, p.12,16). U kan echter niet uitleggen hoe u weet dat deze meisjes op dezelfde lijst terecht gekomen als uw dochters. U baseert dat vermoeden op de gegevens dat er twee meisjes bij de bende zijn gegaan en dat zij in dezelfde wijk woonden als u, ook al kende u hen niet en kan u hun namen niet geven (CGVS, p.16,17), al bij al een zeer wankel basis voor dergelijk precieze beweringen. Overigens kan ook uw dochter, die beweert zonder enige reden alle contact met haar vrienden te hebben verbroken, ook geen verdere details geven over het dozijn jongens en meisjes uit jullie wijk die tot de bende zijn toegetreden (CGVS dochter, p.7). Het is zeer eigenaardig dat zij geen van deze leeftijdsgenoten lijkt te kennen.

Tenslotte wenst het CGVS nog aan te stippen dat de incidenten waarnaar uw dochter verwijst, met name dat zij werd overvallen op de bus en een keer werd belaagd door een vrouw die haar wilde meesleuren (CGVS dochter, p.9) gekwalificeerd kunnen worden als eenmalige incidenten waarvan ze een toevallig slachtoffer werd en die ook los staan van de door u beweerde vrees en hoewel betreurenswaardig niet van dien aard zijn om op zich een gegronde vrees of reëel risico bij terugkeer aan te tonen. Dat geldt ook voor de auto die uw andere dochter tweemaal voorbij de school zou hebben zien rijden (CGVS, p.10, CGVS vrouw, p.8; CGVS dochter, p.6). Volledigheidshalve kan hierbij nog toegevoegd worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in El Salvador gevisieerd bent geweest omwille van uw jarenlange verblijf in de Verenigde Staten. U situeerde de aanvang van uw problemen 5 jaar na uw terugkeer naar uw geboorteland en omwille van de redenen zoals beschreven in deze beslissing die overduidelijk geen enkel uitstaans hebben met uw eerder verblijf van bijna 10 jaar in het buitenland.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u onvoldoende aannemelijk heeft kunnen maken in El Salvador het slachtoffer te zijn geweest van een persoonlijke en doelgerichte vervolging of dat u in de toekomst bij een terugkeer naar El Salvador het slachtoffer zou worden van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging of desgevallend een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, en de huwelijksakte tonen slechts uw identiteit, nationaliteit en familiale situatie aan, dewelke niet in twijfel worden getrokken in deze beslissing. Het blanco uittreksel uit het strafregister en de foto's van de auto en de verkoop van de auto houden geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten. Dat u een wagen had en deze hebt verkocht alvorens langdurig het land te verlaten betekent op zich niet dat er in uw hoofde een gegronde vrees bestaat.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "**UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador**" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. C. D. P. S. V. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S. V. C. D. P., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 28 oktober 1978 in San Miguel, El Salvador. U hebt twee dochters en een zoon met uw echtgenoot, E. E. P. M. (CGVS nr.19/11642 en O.V. nr. 8.767.571), die zich bij jullie in België bevinden. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner E. E. P. M. (zie ook hieronder):

“ U, E. E. P. M., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in La Libertad, El Salvador, op 16 januari 1976. Tot het vijfde jaar ging u naar school en toen u ongeveer 12 jaar oud was stopte u daarmee. Vanaf die datum werkte u op gelegenhedenbasis. Op 19 juli 1998 bent u getrouwd met S. V. C. D. P. (CGVS nr.19/11642B en O.V. nr. 8.767.571). Na uw huwelijk begon u te werken als bouwvakker. Jullie kregen twee dochters, E. A. P. C. (CGVS nr.19/11643 en O.V. nr. 8.767.579) in 1999 en G. M. in 2002. Het jaar daarop, in 2003, reisde u naar de Verenigde Staten. Daar werkte u in hotels en in de bouwsector. U verbleef er echter illegaal en op 23 december 2011 werd u gedeporteerd naar El Salvador. Samen met uw broer begon u opnieuw te werken in de bouwsector. In 2014 kregen jullie een zoon, H. J.. Datzelfde jaar werd uw oom M. M. vermoord door een criminele bende die hem had gedwongen om voor hen rond te rijden. Uw eigen problemen begonnen evenwel pas in 2016 toen u en uw vrouw een etenszaakje hadden opgericht. Vanaf december 2016 eisten leden van de “18”-bende dat jullie renta zouden betalen, een maandelijkse afpersing. In het begin was dat 100 dollar, maar stelselmatig werd het verhoogd tot 200 dollar per maand. De bendeleden wilden niet dat u hierover vertelde aan anderen, en u mocht ook geen veiligheidscamera's hangen. Het bleef echter niet bij deze afpersing: de bendeleden kwamen op 01 oktober 2018 bij u thuis omdat ze wilden dat u voor hen reed. U was toen niet thuis maar diezelfde avond keerden ze terug, en moest u hen vervoeren. Daarna gebeurde dit regelmatig met altijd hetzelfde patroon: u moest twee mannen brengen naar Constitucion of Mariona en hen dan afzetten in Tutuni Chapa, waar ze woonden. Tijdens een van deze ritten zeiden de bendeleden dat u uw dochters naar hen moest sturen. U probeerde tijd te winnen door te zeggen dat uw dochters nog naar school gingen en dat u erover zou praten met hen. Tijdens de volgende rit drongen de bendeleden opnieuw aan dat uw dochters bij hun bende zouden komen. Nu jullie dochters betrokken raakten bij de problemen groeide bij jullie de overtuiging dat heel het gezin best zou vertrekken uit El Salvador. Uw vrouw sprak met haar nicht die in België woont, en jullie besloten alvast de auto te verkopen.

Een bendelid dat rondhing in jullie wijk, en vaak eten bietste bij jullie, kwam vertellen dat er een lijst bestond van mensen die zouden worden ontvoerd en gedwongen gerekruteerd als ze nog niet vrijwillig bij de bende waren gegaan. Het bendelid in kwestie waarschuwde dat de namen van uw dochters op deze lijst stonden en dat het plan was om tijdens het vuurwerk om het nieuwe jaar in te luiden de mensen op deze lijst te ontvoeren. Het rumoer en de feestelijkheden zouden deze ontvoeringen verdoezelen. Uw dochter zag ook tweemaal dezelfde auto rondrijden aan haar school. De verkoop van de wagen leverde al wat geld op en de nicht van uw vrouw zorgde voor het resterende bedrag. Dit betekende ook dat u niet meer kon rijden voor de bende, wat u toedekte door een smoesje over een noodzakelijke herstelling die aansleepte. Op 29 december 2018 verlieten jullie El Salvador en reisden naar België, waar jullie toekwamen op 30 december 2018. Op 21 januari 2019 dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in.

Na jullie vertrek uit El Salvador heeft uw schoonmoeder jullie woning verhuurd, en benedeleden zijn op dat adres naar jullie komen zoeken. Tevens kwamen jullie te weten dat twee meisjes en een tiental jongens uit de wijk bij de bende zijn gegaan, die nu nog meer aanwezig en actief is daar.

Bij terugkeer vreest u te worden vermoord door de "18"-bende. Uw vrouw verwijst ook naar een vrees dat jullie dochters ontvoerd zouden worden.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort en de paspoorten van uw gezinsleden, uw identiteitskaart en die van uw oudste dochter en een huwelijksakte. Op 26 juli 2019 liet u nog een blanco uittreksel uit het strafregister toevoegen aan het dossier. Op 9 juli 2019 stuurde uw advocaat een mail met bijkomende informatie en foto's betreffende uw werk en dat van uw vrouw, de identiteitskaart van uw vrouw en de verkoop van jullie wagen."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:

(...) (idem bestreden beslissing E. E. P. M)."

De bestreden beslissing t.a.v. P. C. E. A. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, E. A. P. C., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 23 december 1999 in San Salvador, El Salvador. U bevindt zich in België met uw ouders E. E. P. M. (CGVS nr.19/11642 en O.V. nr. 8.767.571) en S. V. C. D. P. (CGVS nr.19/11642B en O.V. nr. 8.767.571). Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw vader E. E. P. M. (zie ook hieronder):

" U, E. E. P. M., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in La Libertad, El Salvador, op 16 januari 1976. Tot het vijfde jaar ging u naar school en toen u ongeveer 12 jaar oud was stopte u daarmee. Vanaf die datum werkte u op gelegenhedenbasis. Op 19 juli 1998 bent u getrouwd met S. V. C. D. P. (CGVS nr.19/11642B en O.V. nr. 8.767.571).

Na uw huwelijk begon u te werken als bouwvakker. Jullie kregen twee dochters, E. A. P. C. (CGVS nr.19/11643 en O.V. nr. 8.767.579) in 1999 en G. M. in 2002. Het jaar daarop, in 2003, reisde u naar de Verenigde Staten. Daar werkte u in hotels en in de bouwsector. U verbleef er echter illegaal en op 23 december 2011 werd u gedeporteerd naar El Salvador. Samen met uw broer begon u opnieuw te werken in de bouwsector. In 2014 kregen jullie een zoon, H. J.. Datzelfde jaar werd uw oom M. M. vermoord door een criminele bende die hem had gedwongen om voor hen rond te rijden. Uw eigen problemen begonnen evenwel pas in 2016 toen u en uw vrouw een etenszaakje hadden opgericht. Vanaf december 2016 eisten leden van de "18"-bende dat jullie renta zouden betalen, een maandelijkse afpersing. In het begin was dat 100 dollar, maar stelselmatig werd het verhoogd tot 200 dollar per maand. De bendeleden wilden niet dat u hierover vertelde aan anderen, en u mocht ook geen veiligheidscamera's hangen. Het bleef echter niet bij deze afpersing: de bendeleden kwamen op 01 oktober 2018 bij u thuis omdat ze wilden dat u voor hen reed. U was toen niet thuis maar diezelfde avond keerden ze terug, en moest u hen vervoeren. Daarna gebeurde dit regelmatig met altijd hetzelfde patroon: u moest twee mannen brengen naar Constitucion of Mariona en hen dan afzetten in Tutuni Chapa, waar ze woonden. Tijdens een van deze ritten zeiden de bendeleden dat u uw dochters naar hen moest sturen. U probeerde tijd te winnen door te zeggen dat uw dochters nog naar school gingen en dat u erover zou praten met hen. Tijdens de volgende rit drongen de bendeleden opnieuw aan dat uw dochters bij hun bende zouden komen. Nu jullie dochters betrokken raakten bij de problemen groeide bij jullie de overtuiging dat heel het gezin best zou vertrekken uit El Salvador. Uw vrouw sprak met haar nicht die in België woont, en jullie besloten alvast de auto te verkopen. Een bendelid dat rondhing in jullie wijk, en vaak eten bietste bij jullie, kwam vertellen dat er een lijst bestond van mensen die zouden worden ontvoerd en gedwongen gerekruteerd als ze nog niet vrijwillig bij de bende waren gegaan. Het bendelid in kwestie waarschuwde dat de namen van uw dochters op deze lijst stonden en dat het plan was om tijdens het vuurwerk om het nieuwe jaar in te luiden de mensen op deze lijst te ontvoeren. Het rumoer en de feestelijkheden zouden deze ontvoeringen verdoezelen. Uw dochter zag ook tweemaal dezelfde auto rondrijden aan haar school. De verkoop van de wagen leverde al wat geld op en de nicht van uw vrouw zorgde voor het resterende bedrag. Dit betekende ook dat u niet meer kon rijden voor de bende, wat u toedekte door een smoesje over een noodzakelijke herstelling die aansleepte. Op 29 december 2018 verlieten jullie El Salvador en reisden naar België, waar jullie toekwamen op 30 december 2018. Op 21 januari 2019 dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in.

Na jullie vertrek uit El Salvador heeft uw schoonmoeder jullie woning verhuurd, en bendeleden zijn op dat adres naar jullie komen zoeken. Tevens kwamen jullie te weten dat twee meisjes en een tiental jongens uit de wijk bij de bende zijn gegaan, die nu nog meer aanwezig en actief is daar.

Bij terugkeer vreest u te worden vermoord door de "18"-bende. Uw vrouw verwijst ook naar een vrees dat jullie dochters ontvoerd zouden worden.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort en de paspoorten van uw gezinsleden, uw identiteitskaart en die van uw oudste dochter en een huwelijksakte. Op 26 juli 2019 liet u nog een blanco uittreksel uit het strafregister toevoegen aan het dossier. Op 9 juli 2019 stuurde uw advocaat een mail met bijkomende informatie en foto's betreffende uw werk en dat van uw vrouw, de identiteitskaart van uw vrouw en de verkoop van jullie wagen."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw vader de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt.

Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw vader en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw vader die u hieronder kunt lezen:

(...) (idem bestreden beslissing E. E. P. M.)"

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekers voeren in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM); artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, en 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid en het algemeen beginsel van voorzichtigheid.

Verzoekers betogen aangaande de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde feiten dat “[...] verwerende partij de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij niet fundamenteel in twijfel trekt, maar louter stelt dat de verklaringen van verzoekende partij vaag en weinig coherent zouden zijn en dat zij te weinig materiële bewijzen aanbrengt die haar verklaringen kunnen staven. Dit brengt verwerende partij er toe te besluiten dat verzoekende partij onvoldoende aannemelijk zou hebben gemaakt dat zij in El Salvador het slachtoffer zou zijn geweest van een persoonlijke en doelgerichte vervolging of dat zij in de toekomst in geval van terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging (stuk 1, p. 4). Nergens in de bestreden beslissing beticht verwerende partij verzoekende partij echter van flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas. De verwijten van verwerende partij beperken zich tot enige vaagheid in de verklaringen, een zeker gebrek aan coherentie en een gebrek aan materiële bewijzen die de verklaringen zouden kunnen staven. Nergens in de bestreden beslissing wordt het vluchtrelaas van verzoekende partij aldus fundamenteel onderuit gehaald en nergens in de bestreden beslissing draagt verwerende partij dienstige elementen aan die wijzen op een manifest gebrek aan geloofwaardigheid in hoofde van verzoekende partij. In dit opzicht is het dan ook pertinent om te verwijzen naar het principe van het voordeel van de twijfel (zie infra).” Verzoekers wijzen in dit kader eveneens op de geheugenproblemen en concentratiestoornissen van eerste verzoeker. Daarnaast stellen verzoekers dat hun verklaringen dienen gelezen te worden binnen het kader van de algemene situatie in El Salvador, voor personen met een gelijkaardig profiel als hen, en dat de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel aanleiding geeft tot het vaststaan van een gegronde vrees voor vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in El Salvador. Verzoekers verwijzen betreffende het principe van het voordeel van de twijfel naar de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, die ze citeren, alsook enkele arresten van de Raad (nr. 22 144 van 28 januari 2009, nr. 16 891 van 2 oktober 2008, en nr. 891 van 2 oktober 2008). Verzoekers verwijzen ook nog naar de volgende arresten van de Raad: nr. 28 972 van 23 juni 2009; nr. 18 937 van 20 november 2008; nr. 489 dd. 27 489 van 19 mei 2009) en stelt dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over de verklaringen van de verzoekers die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in hun aanvraag.

Vervolgens stellen verzoekers dat uit de landeninformatie blijkt dat twee elementen van hun profiel, met name het uitoefenen van een handelsactiviteit en slachtoffer worden van afpersing, en jonge vrouwen die weigeren zich aan te sluiten bij één van de bendes, leiden tot een persoonlijke en doelgerichte vervolging. Ze citeren p. 12-13 en p. 15-16 van de COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019 betreffende deze twee profielen en uit de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum Seekers from El Salvador*” van maart 2016. Verzoekers beargumenteren dat ze niet alleen een handelszaak uitbaatten, maar dat derde verzoekster eveneens een jonge vrouw is die onder druk werd gezet om zich aan te sluiten bij een bende. Zij valt daardoor onder meerdere risicoprofielen, waardoor er een grondige analyse dient te worden gemaakt in het licht van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekers worden in de bestreden beslissingen echter alleen vaagheid en gebrek aan coherentie verweten, maar er is geen sprake van flagrante leugens of een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, en doordat verzoekers een verhoogd risicoprofiel hebben dient dan ook het voordeel van de twijfel te worden toegepast of minstens aanvullende onderzoeksmaatregelen te worden genomen. Verzoekers volharden in hun verklaringen en stellen dat er duidelijk sprake is van persoons- en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot vervolging in geval van terugkeer naar El Salvador.

Bovendien is tweede verzoekster in verwachting van een kind, hetgeen bijdraagt tot haar uiterst kwetsbaar profiel, aangezien een zwangere vrouw of een vrouw met een pasgeboren kind meer kwetsbaar is in het licht van de algemene context van bendegeweld in El Salvador en de vervolgingsfeiten waar verzoekers het slachtoffer van werden.

Vervolgens geven verzoekers een theoretische uiteenzetting betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stellen vanwege hun vluchtrelaas een reëel risico op ernstige schade te lopen. Betreffende het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) voeren verzoekers aan dat de door verwerende partij gebruikte landeninformatie, met name de COI Focus "*El Salvador: situation sécuritaire*" en de "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 niet eenstemmig besluiten dat er in El Salvador geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict van waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Verzoekers citeren uit de COI Focus "*El Salvador: situation sécuritaire*" om te staven dat er meerdere bronnen zijn die gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. De beslissingen zijn gebrekkig en lacunair daar zij deze elementen niet vermelden. De motivering betreffende subsidiaire bescherming is allerm minst uitvoerig en verwerende partij verklaart niet op afdoende wijze waarom het geweld in El Salvador niet als een binnenlands gewapend conflict kan beschouwd worden.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers om de vernietiging van de bestreden beslissingen, daar verwerende partij het relaas van verzoekers, in het licht van hun verhoogd risicoprofiel, duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de algemene en persoonlijke situatie van verzoekers.

2.2. Verzoekende partijen voegen de bestreden beslissingen en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift, alsook medische documenten met betrekking tot de zwangerschap van tweede verzoekster.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.*"

Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoekers' vluchtmotieven kunnen samengevat als volgt. Volgens hun verklaringen openden verzoekers in 2016 een informele eetgelegenheid in hun woning. In december 2017 werden ze benaderd door leden van de bende Barrio 18 die renta vroegen voor de zaak. Verzoekers betaalden maandelijks deze renta, die eerst 100 dollar bedroeg en daarna opliep tot 200 dollar. Op 1 oktober 2018 werd eerste verzoeker benaderd door bendeleden om voor hen zaken te vervoeren. Hij deed dit tien keer. Tijdens één van de ritten vroegen de bendeleden aan eerste verzoeker om zijn twee dochters, waaronder derde verzoekster, zich bij hen te laten aansluiten.

Nadien vertelde een bendelid, dat regelmatig langskwam in de handelszaak van de familie, dat de dochters op een lijst stonden van jongeren die door de bende op oudejaarsavond 2018 ontvoerd zou worden. Hierop besloten verzoekers El Salvador te verlaten. Na hun vertrek werd hun woning door de moeder van tweede verzoekster verhuurd, die hen vertelde dat bendeleden naar de woning zijn gekomen op zoek naar verzoekers.

De Raad stelt vast dat verzoekers hun originele paspoorten, de originele identiteitskaarten van eerste verzoeker en derde verzoekster, een kopie van de identiteitskaart van tweede verzoekster, een kopie van hun huwelijksakte, en een blanco uittreksel uit het strafregister van eerste verzoeker voorleggen. De Raad acht hun Salvadoraanse nationaliteit genoegzaam bewezen.

4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, verzoekers' verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door verzoekers ingeroepen feiten tot de volgende vaststellingen.

Daargelaten de vraag of verzoekers' beweerde problemen met de bendes verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingdefinitie, stelt de Raad vast dat verzoekers de voorgehouden problemen met de bende 18 in centro del gobierno in San Salvador niet aannemelijk maken om volgende redenen.

Verzoekers' voorgehouden problemen met de bende zouden begonnen zijn een jaar nadat ze een informele eetgelegenheid hadden opgestart in december 2016. In december 2017 zou de bende immers renta beginnen vragen zijn olopemde tot 200 dollar per maand. Uit hun verklaringen blijkt dat de latere problemen met de bendeleden nauw verbonden zijn met deze eetgelegenheid. Het is immers daar dat eerste verzoeker werd opgehaald om ritten voor de bende te doen en dat tweede verzoekster op de hoogte gebracht werd door een bendelid dat hun dochters op een lijst stonden om ontvoerd en gedwongen gerekruteerd te worden door de bende. Evenwel stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij een dergelijke eetgelegenheid hadden. Zoals terecht vermeld in de bestreden beslissingen kunnen verzoekers geen enkel document neerleggen met betrekking tot het restaurant, zoals facturen of enig ander schriftelijk bewijs dat een indicatie kan zijn van enige permanente handelsactiviteit. Volgens hun verklaringen was de zaak, die door tweede verzoekster wordt omschreven als een "zaakje" (notities PO vrouw, p. 7) en door verzoeker als "heel klein" (notities PO man, p. 12), gevestigd in hun eigen woning en verzoekers hadden geen vergunningen voor de uitbating of betaalden er geen belastingen voor (notities PO vrouw, p. 10). Evenwel stellen verzoekers ook dat zij iemand in dienst hadden, namelijk S. en dat zij er 900 dollar per maand mee verdienden, wat integendeel wijst op een zaak van een zekere omvang. Dat verzoekers gedurende drie jaar een dergelijke zaak zouden kunnen uitbaten zonder enige vorm van belasting te betalen of enige vergunning te hebben, is naar het oordeel van de Raad weinig waarschijnlijk. Zelfs indien verzoekers inderdaad gedurende drie jaar op informele wijze een restaurant van dergelijke omvang hadden kunnen uitbaten, zou redelijkerwijze kunnen verwacht worden dat verzoekers minstens andere schriftelijke bewijzen zoals aankoopfacturen zouden kunnen voorleggen. De foto's die verzoekers neerleggen om het bestaan van hun zaak te staven zijn niet van aard om aan te tonen dat zij een restaurant hadden. Op deze foto's is immers enkel te zien dat zij samen aan een tafel eten en dat zij in een keuken bezig zijn voedsel te bereiden. De foto's die door verwerende partij zijn toegevoegd aan het administratief dossier en die afkomstig zijn van de facebookpagina van tweede verzoekster (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 2 'screenshots facebook'), tonen in dezelfde fotoreeks een feestje in dezelfde locatie. De Raad stelt vast dat deze foto's niet aantonen dat verzoekers een restaurant uitbaatten nu hieruit niet kan worden afgeleid waar deze foto's werden genomen, noch dat de afgebeelde activiteiten plaatsvonden in het kader van een handelsactiviteit.

Verder stelt de Raad vast dat eerste verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de beweerde afpersingen door de bendeleden. De bestreden beslissing met betrekking tot eerste verzoeker stelt hierover op goede gronden het volgende: *"Deze twijfels omtrent de door u beweerde feiten worden verder aangewakkerd door uw tegenstrijdige verklaringen over het ogenblik waarop deze afpersing begon. U verklaarde bij DVZ dat jullie sinds december 2017 werden afgeperst (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert u aanvankelijk dat u in december 2016 geld werd afgetrosgeld (CGVS, p.10). Even later wijzigt u deze verklaring door te zeggen dat de bendeleden in december 2016 druk op u zetten om uw dochters af te geven, niet om afpersgeld te betalen (CGVS, p.13). Het is op dat punt dat uw advocaat plots melding maakt van een geheugenstoornis (CGVS, p.13) die, zoals eerder reeds uiteengezet, op geen manier aangetoond werd.*

U herhaalt dan dat jullie sinds 2016 een restaurantje hadden en verklaart dat jullie in december 2018 voor het eerst renta moesten betalen (CGVS, p.13). In oktober 2017 zou u voor het eerst gevraagd zijn om de benedeleden rond te voeren en op dat ogenblik betaalden jullie al renta, maar u zegt dan niet zeker te zijn vanaf wanneer u renta moest betalen (CGVS, p.14). Het is pas nadat u een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebt ontvangen dat u per kerende kan aangeven wanneer al deze incidenten hebben plaatsgevonden (zie document 11): jullie openden de zaak in 2016, betaalden renta sinds december 2017, in oktober 2018 moest u voor het eerst rijden voor de bende en in december 2018 vroeg de bende u om uw dochters naar hen te sturen. Dergelijke post factum verklaringen, waarmee u kennelijk tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden in uw relaas glad te strijken, hebben echter weinig overtuigingskracht. Dit geldt des te meer daar uw opmerking dat de bende in december 2018 zou zijn beginnen eisen dat uw dochters bij hen kwam worden tegengesproken door uw dochter, die verklaart dat uw zus eind november 2018 al niet meer naar school mocht omdat jullie op de hoogte waren van de geplande ontvoering door de bende (CGVS dochter, p.6).” Waar verzoekers in het verzoekschrift stellen dat “*de verklaringen van verzoekende partij dienen eveneens te worden gelezen in het licht van de tijdens het persoonlijk onderhoud reeds aangehaalde concentratiestoornissen en geheugenproblemen van de heer P.M.*”, stelt de Raad vast dat verzoekers geen enkel begin van bewijs voorleggen met betrekking tot deze concentratie-en geheugenproblemen. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing heeft eerste verzoeker geen melding gemaakt van dergelijke problemen, noch andere omstandigheden die zijn deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, Vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*”, vraag 1), noch heeft hij hiervan zelf melding gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud. De tussenkomst van zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud waarin hij doet opmerken dat “*meneer heeft problemen met concentratie en data*” (notities eerste verzoeker, p. 13) doet hieraan geen afbreuk, nu verder niet uiteengezet wordt op basis waarvan zijn advocaat dit verklaart, en verder ook geen elementen worden bijgebracht met betrekking tot de problemen van eerste verzoeker in de bijkomende opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, of in het verzoekschrift. De Raad benadrukt voorts dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij in staat is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker wel in staat was om op alle vragen te antwoorden een uitgebreid vrij relaas te geven. De beweerde concentratie-en geheugenproblemen kunnen dan ook niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen met betrekking tot het ogenblik waarop verzoekers renta begonnen te betalen en het ogenblik waarop hij begon met de benedeleden te voeren, te verklaren. Voor zover in het verzoekschrift wordt gesteld dat nergens in de bestreden beslissing verwerende partij gewag maakt van manifest tegenstrijdige verklaringen en een incoherent vluchtrelaas, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheden in geen geval weerleggen door enkel te wijzen op de beweerde concentratie-en geheugenproblemen van eerste verzoeker, zonder in te gaan op de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekers toekomt om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen en de motieven van de bestreden beslissingen door middel van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij in gebreke blijven.

Wat betreft eerste verzoekers verklaring dat hij als chauffeur twee benedeleden regelmatig moest voeren, stelt de Raad vast dat, naast de hoger vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de aanvang van de autoritten met de benedeleden de bestreden beslissingen op goede gronden stellen dat “*Het is tevens vreemd dat u beweert dit nooit te hebben besproken met uw dochters om hen niet ongerust te maken en dat enkel uw vrouw op de hoogte was tot net voordat jullie de auto verkochten (CGVS, p.15,16). Uw dochter verklaart dan weer dat zij al vanaf de eerste keer op de hoogte was van dit probleem (CGVS dochter, p.3). Ook dit haalt u aan in uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud: u verklaart dit nooit persoonlijk met uw kinderen te hebben besproken maar voegt toe dat uw dochter op de hoogte was en er met haar moeder over gesproken had (zie document 11). Dat u daarvan onwetend leek tijdens het persoonlijk onderhoud is toch merkwaardig. U werd immers gevraagd of uw familieleden wisten dat dit gebeurde, en benadrukte toen dat alleen uw echtgenote ervan wist (CGVS, p.15).”* Dat eerste verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud van het feit dat zijn vrouw zijn oudste dochter op de hoogte had gesteld van de ritten waartoe hij gedwongen werd met de benedeleden, is niet aannemelijk nu mag worden aangenomen dat verzoekers de gebeurtenissen na hun vertrek uit El Salvador verder besproken hebben, en doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

Voor zover eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verwijst naar de moord op zijn oom ter staving van zijn vrees om voor de benedeleden chauffeur te zijn, stelt de Raad vast dat eerste verzoeker hierover vage verklaringen aflegt, nu hij niet precies weet wanneer deze moord heeft plaatsgevonden maar enkel dat het in 2014 was (notities eerste verzoeker, p. 4) en verder verwijst naar een video op youtube die zijn broer toevallig zou hebben gevonden. Voor zover de persoon over wie de video gaat de oom van eerste verzoeker zou zijn, stelt de Raad in elk geval vast dat verzoeker dit niet aantoon, noch aantoon dat de moord op deze persoon verband zou houden met zijn eigen problemen met de benedeleden, nu hij zelf verklaart dat zijn oom in een andere wijk woonde en het om andere mensen ging dan diegene door wie eerste verzoeker werd gedwongen om chauffeur te zijn (notities eerste verzoeker, p. 4). De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven in de bestreden beslissingen met betrekking tot de moord op eerste verzoekers oom en de door verzoekers neergelegde videolink die ermee verband houdt, ongemoeid laten.

Wat betreft de beweerde pogingen tot rekrutering van verzoekers' dochters, stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissingen, vast dat verzoekers deze niet aannemelijk maken. De Raad stelt vooreerst vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat derde verzoekster, noch hun minderjarige dochter, rechtstreeks zouden benaderd zijn door de benedeleden. Zo verklaart derde verzoekster dat zij nooit zelf benaderd is geweest door de bendes (notities derde verzoekster, p. 6-7) en corrigeert haar verklaring in de vragenlijst CGVS dat de bende haar zus probeerde te rekruteren toen ze 16 jaar was tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS door er op te wijzen dat ze enkel wou benadrukken dat ze evenveel risico liep als zijzelf (notities derde verzoekster, p. 8-9). Voor zover tweede verzoekster verklaart dat *"mijn dochter heeft me verteld dat toen ze hen zag aan haar school dat ze duidelijk naar haar aan het kijken waren, maar ze is weggestapt en ze hebben haar niet aangesproken"* en verder verklaart dat haar dochter tot tweemaal toe dezelfde auto had gezien aan haar school die ook in hun colona rondreed, blijkt hieruit niet dat hun dochters specifiek gevisieerd werden.

Uit de beschikbare landeninformatie, zoals ook aangehaald door verzoekers, blijkt dat vrouwen en meisjes regelmatig het voorwerp uitmaken van bedreigingen, afpersing, gedwongen rekrutering en seksueel geweld door benedeleden (COI Focus Salvador Situation sécuritaire, p. 15-16) en dat ook familieleden kunnen bedreigd worden indien zij zich hier tegen verzetten. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers geen plausibele verklaring geven voor het feit dat de benedeleden, indien zij hun dochters wilden rekruteren, aan eerste verzoeker zouden vragen om zijn dochters naar hen te sturen in plaats van hen zelf te benaderen. Waar eerste verzoeker stelt dat de benedeleden het gemakkelijker vonden om het aan hem te zeggen dat ze zijn dochters wilden (notities eerste verzoeker, p. 14) en het volstond om te vragen om hen eerst hun school te laten afmaken (idem) overtuigt dit niet, nu het niet aannemelijk is dat de benedeleden, gezien hun gewelddadige reputatie hiermee genoegen zouden nemen. Verder kan de Raad de bestreden beslissingen bijtreden waar zij stellen dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekers zouden geïnformeerd zijn door een bendelid van het feit dat hun dochters op de lijst zou staan van personen die zouden ontvoerd worden. De bestreden beslissingen stellen hierover op goede gronden het volgende: *"U werpt op dat deze benedeleden een vertrouwensband hadden met u, wat ook de reden zou zijn dat iemand van de bende zelf u uiteindelijk waarschuwde voor de lijst (CGVS, p.18-19). Het is evenwel weinig waarschijnlijk dat een lid van de criminele bende die u zegt te vrezen doelbewust en weloverwogen zijn eigen leven op het spel zou zetten door het bestaan te verraden van deze lijst die de namen van uw dochters bevatte. U bevestigt nochtans dat zo iemand riskeert zonder pardon door de bende te worden geëxecuteerd (CGVS, p.19). U schrijft deze wending toe aan het vertrouwen dat de man in kwestie had in uw vrouw omdat uw echtgenote hem kleingeld en eten toeschoof (CGVS, p.19). Volgens uw dochter waren deze transacties evenwel allerminst vrijwillig of vrijblijvend: als een bendelid zoiets vraagt, kan men dat niet weigeren (CGVS dochter, p.8). Dat dit bendelid ervan overtuigd was dat jullie goede en vrome mensen zijn (CGVS, p.11,16; CGVS vrouw, p.8; CGVS dochter, p.7-8) en daarom de criminele bende waartoe hij behoorde verraadde, valt nauwelijks ernstig te nemen. Dat is namelijk een complete omkering van de dynamiek die u schetst van afpersing en uitbuiting door de bende die u zegt te vrezen. U houdt het erop dat de benedeleden worden uitgestuurd maar niet worden betaald en dus zelf hun eten en inkomen moeten bijeenschrapen (CGVS, p.19). Uit uw verklaringen blijkt evenwel duidelijk dat dit bendelid dat niet deed door samen te werken met de lokale bewoners, maar integendeel door hen verder leeg te zuigen. Uw vrouw beschrijft de beweegredenen van de bende in uw wijk als volgt: "Ik weet dat zij alles doen om geld te verdienen, dat dat het voornaamste is." (CGVS vrouw, p.13). Het kan dus moeilijk worden ingezien waarom een dergelijk bendelid het plots voor u en uw familie zou opnemen met een gedurfde daad van onbaatzuchtigheid".* De Raad stelt vast dat verzoekers deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet fundamenteel betwisten.

De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoekers op de hoogte zouden worden gebracht van een poging tot ontvoering van hun dochters door een lid van de bende, nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat verraad binnen de bendes meedogenloos bestraft wordt (COI Focus, p. 14, UNHCR Guidelines, p. 34). Bovendien wijst de Raad er op dat hun beweringen over de geplande ontvoering van hun dochters op oudejaarsavond in tegenstrijd is met hun verklaringen inzake het feit dat de bendeleden hen vertrouwden en dat dit de reden is waarom zij hun dochters niet rechtstreeks aanspraken maar het aan hen vroegen om hen naar de bendes te sturen. In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de gedwongen rekrutering van twee meisjes uit de wijk die op dezelfde lijst zouden terecht gekomen zijn als hun dochters en de verklaringen van derde verzoekster dat er 12 jongeren uit de wijk zouden zijn toegetreden tot de mara's, niet overtuigend zijn. Hierover wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld dat eerste verzoeker niet kan uitleggen hoe hij zou weten dat de twee meisjes op dezelfde lijst zouden gekomen zijn. Immers, waar eerste verzoeker, gevraagd hoe hij weet dat deze meisjes op de lijst stonden, verklaart dat deze meisjes ook van de wijk waren en nadien werden gezien samen met de bende (notities eerste verzoeker, p. 16) is dit niet meer dan een louter blote bewering die verder niet gestaafd wordt en op geen enkele manier aantoont dat een dergelijke lijst zou bestaan, noch hoe hij dit zou te weten gekomen zijn na zijn vertrek uit El Salvador. Gelet op deze vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers' verklaringen met betrekking tot de plannen om hun dochters te ontvoeren en hen bij de bende in te lijven.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift niet wordt ingegaan op hogervermelde motieven in de bestreden beslissingen met betrekking tot de pogingen tot rekrutering van derde verzoekster en haar minderjarige zus. Waar verzoekers wijzen op het feit dat derde verzoekster een jonge vrouw is die onder druk werd gezet om zich aan te sluiten bij de georganiseerde misdaadgroep Calle 18, en dat zij binnen meerdere risicoprofielen valt die in de COI Focus en de UNHCR Guidelines worden beschreven, stelt de Raad vast dat verzoekers als dusdanig de hoger vermelde vaststellingen met betrekking tot het gebrek aan geloofwaardigheid van hun verklaringen hiermee niet weerleggen.

Dat personen met een vergelijkbaar profiel als verzoekers volgens het UNHCR het slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador, zoals verzoekers stellen in het verzoekschrift, volstaat niet om een individuele en actuele vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in hun hoofde aan te tonen. In dit verband wijst de Raad er op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld en dat ook de UNHCR Guidelines, die niet bindend zijn in de Belgische rechtsorde, bij elk van de geïdentificeerde profielen uitdrukkelijk vermelden dat de personen die tot deze categorieën behoren nood kunnen hebben aan bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. De loutere verwijzing naar het feit dat verzoekers binnen één of meerdere van de profielen omschreven in de UNHCR Guidelines vallen, volstaat dus niet om een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in hun hoofde aan te tonen. Dit moet *in concreto* worden aangetoond, waartoe verzoekers in gebreke blijven, nu zij louter volharden in hun verklaringen dat zij personen zijn die een handelsactiviteit uitoefenden en dat hun dochters onder druk werden gezet om zich bij de bendes aan te sluiten, welke hierboven reeds ongeloofwaardig werden bevonden door de Raad. Gelet op bovenstaande vaststellingen, stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Waar tenslotte verzoekers aanvoeren dat tweede verzoekster zwanger is en dat een zwangere vrouw of vrouw met een pasgeboren kind des te kwetsbaarder is in het licht van de algemene context van het bendegeweld in El Salvador, stelt de Raad vast dat verzoekers dit verder niet toelichten en dat ook uit de landeninformatie niet kan blijken dat zwangere vrouwen of vrouwen met een pasgeboren kind specifiek gevisieerd zouden worden door de bendes, zodat ook op deze grond geen actuele en individuele vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers kan worden aangenomen.

Met betrekking tot de overige documenten die door verzoekers werden voorgelegd, stellen de bestreden beslissingen het volgende: *“De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, en de huwelijksakte tonen slechts uw identiteit, nationaliteit en familiale situatie aan, dewelke niet in twijfel worden getrokken in deze beslissing. Het blanco uittreksel uit het strafregister en de foto's van de auto en de verkoop van de auto houden geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten. Dat u een wagen had en deze hebt verkocht alvorens langdurig het land te verlaten betekent op zich niet dat er in uw hoofde een gegronde vrees bestaat”*.

De Raad stelt vast dat verzoekers deze motieven, die pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laten in het verzoekschrift en maakt deze motieven derhalve tot de zijne.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekers in hun hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoekers, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kunnen genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dienen te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

5.3. In zoverre verzoekers zich, met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op hun aangehaalde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar bovenstaande conclusie dat hun verklaringen met betrekking hun beweerdde problemen met de bende 18 niet geloofwaardig zijn en zij derhalve niet aannemelijk maken dat zij omwille van deze problemen geïsoleerd zullen worden in geval van terugkeer naar El Salvador. Verzoekers brengen verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in hun hoofde kan worden aangenomen dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geïsoleerd.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoekers betoog, op basis van dezelfde bronnen als diegene waarop verwerende partij zich baseert, dat de classificering van het geweld in El Salvador allerminst eenduidig is en dat er meerdere bronnen zijn die gewag maken van een gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld kan niet tot een andere conclusie leiden, nu deze bronnen weliswaar wijzen op het hoge moordcijfer in El Salvador, maar geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststelling dat het geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het niet vermelden van deze elementen in de bestreden beslissingen deze gebrekkig en lacunair maken, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing en is er dan ook geen noodzaak om na te gaan of er voor verzoekers persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

6. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronde is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekers de beweerdde problemen met de bende 18 niet aannemelijk maken gelet op de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissingen. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET